

smaa Brug, hvad Ejerne vilde føle nogen Uvillie overfor. Derfor har jeg ikke medtaget denne Bestemmelse, men hvis man fra Udvalgets Side skulde komme til, at det vilde være rigtigt at medtage den, skal jeg ikke indvende noget meget væsentligt derimod. Jeg har, som sagt, haft den Grund til ikke at medtage den, at jeg har befrygtet, at man derved i adskillige Tilfælde vilde paalægge de smaa Arbejdsgivere en Ulejlighed, som ikke vilde staa i noget Forhold til det, man opnaar.

Jeg tror hermed, jeg har besvaret de forskellige Udtalelser, der ere fremkomne fra ærede Medlemmers Side, og skal paa ny takke for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

W. Neergaard: Maa jeg overfor den højtærede Indenrigsminister angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt det vilde være heldigst, at Invaliditetspræmien som Regel udbetaltes som en kontant Sum eller som Regel som Livrente, sige, at jeg om det Spørgsmaal udtalte mig ret forsigtigt. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg aldeles ikke foreslog, at man paa dette Tidspunkt skulde gaa over til en Principændring. Jeg sagde kun, at man burde overveje Spørgsmaalet, og Resultatet af denne Overvejelse mener jeg er afhængig af, om man maa besvare Spørgsmaalet om, hvorvidt de hidtil udbetalte Ulykkesforsikringssummer ere komne Arbejderne til gode, bekræftende, eller om man maa besvare det derhen, at de som Regel ere blevne bortødslede i forholdsvis kort Tid. Jeg udtalte udtrykkelig, at det vilde være særdeles heldigt, om det Udvalg, som maatte blive nedsat i saa Henseende, kunde fremskaffe de fornødne Oplysninger.

Ifølge de Erfaringer, jeg har haft, og som selvfølgelig maa være af lokal Natur, indskrænkede til den Bekendtskabskreds, jeg har mellem Arbejderne, ere Pengene i det langt overvejende Antal Tilfælde blevne formøblede i utrolig kort Tid og have altsaa ikke gjort den tilsigtede Nytte. Jeg mente ikke, at der kunde være Tale om at vende op og ned paa det Princip, man har nu, naar man gik den Vej, jeg foreslog, nemlig at lade den paagældende Forsørgelseskommune og ikke Arbejderforsikringsraadet have den afgørende Indflydelse paa, om Summen skal udbetales kontant eller i Form af Livrente. Jeg mener, at Forsørgelseskommunen er

den Myndighed, der bedst kan dømme i dette Spørgsmaal, og tillige den, der er mest interesseret i, hvordan Spørgsmaalet bliver løst.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem før sagde, at man skulde overveje den Tanke, men jeg forstod ham dog saaledes, at det var hans Mening, at Overvejelserne burde føre til, at man nu accepterede det ærede Medlems Tanke, og at det altsaa var hans Mening, at Udvalget skulde beskæftige sig med en principiel Forandring af Lovforslaget paa dette Punkt. Det ærede Medlem udtalte nu igen, hvad jeg før tog for en Fortalelse og derfor ikke berørte, at han mente, at Forsørgelseskommunen skulde være den, der afgjorde, hvorvidt den vedkommende skulde have kontant Betaling eller have Livrente. Det vilde jeg dog ikke anse for heldigt. Det vilde jo i ganske overordentlig mange Tilfælde være en Kommune, som ikke havde det fornødne Kendskab til den paagældende.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wilmann: Jeg forstod en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister saaledes, at naar de forskellige Partier her i Salen gik med til dette Forslag og vare gaaede med til de foregaaende, havde vi derved ved en fremtidig Lovgivning paa dette Omraade bundet os til de Hovedprincipper, der vare nedlagte i disse Forslag. Det kan jeg ikke lade staa uimodsagt. Vi Socialdemokrater forbeholde os selvfølgelig til enhver Tid at følge de Principper for en videre Lovgivning i dette Spørgsmaal, som vi finde rigtige, selv om de ikke ere i Overensstemmelse med de Principper, der ere nedlagte i dette Lovforslag.

I øvrigt skal jeg takke den højtærede Indenrigsminister for den velvillige Stilling, han indtog overfor de forskellige Indvendinger, jeg havde at gøre, og hans Villighed til i Udvalget at gaa ind paa en Forhandling herom, eventuelt gaa ind paa den Tanke, jeg havde fremsat.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det var ikke min Mening med de Udtalelser, jeg fremførte, at ville afskære det ærede Medlem fra senere i Livet at rejse sine Ideers Fane højt. Det, jeg mente med mine Bemærkninger, var, at efter den